

Akonkagva, 28. januar - 20. februar 2009.

Od Beograda do baznog logora...

Akonkagva (6962m), najviši vrh Južne Amerike, ali ujedno i najviši vrh van Azije. Nalazi se u Republici Argentini, na samoj granici sa susednim Čileom, u masivu Anda koji se protežu dužinom od 7200km. Sam uspon nije tehnički zahtevan, ali visina, vremenski uslovi i dužina puta koji se prelazi (normalnom rutom, od početka do vrha 40km + aklimatizacije) čine ga teškim, u šta smo se i mi uverili.

Odluku da pokušamo da popnemo Akonkagvu, nas troje (Zoran Kovljenić -Soko, Aleksandra Stiković i ja) doneli smo krajem avgusta prošle godine, kontaktirali smo Dragana Jaćimovića (Extreme Summit Team već godinama veoma uspešno organizuje baš tu ekspediciju, između mnogih ostalih) i nakon upoznavanja, počeli smo sa ubrzanim pripremama.

Nestrpljivo smo čekali kraj januara, a na kraju nam se činilo da je tih šest meseci prošlo kao tren, te je opet kao i ko zna po koji put, većina stvari ostavljena za sam kraj, pa je bilo i malo panike.

Na Svetog Savu smo divno ispraćeni u Pobedi (i Oraču), a već sutra smo bili na Aerodromu.

28.01

Skupili smo se na aerodromu Nikola Tesla i upoznali se sa većinom iz grupe, njih troje će nam se priključiti u Mendози. To je značilo da će grupa na odredištu brojati 22 člana + vođa ekspedicije, brojevima to je nas 5 iz Srbije, 7 Crnogoraca, 9 iz BiH (5 Hercegovaca i 4 Bosanca), Goga iz Zagreba + Miloš, kao naš veliki i neustrašivi vođa, takođe iz Srbije. Rastanak na Aerodromu sa najmilijima je bio dirljiv i mi poletesmo. Do Londona 2 sata, ali na Hitrou 6 sati čekanja. Potom smo se i mi ukrcali u za naše pojmove veeeeeeeliki avion Boeing 747-400 i krenusmo na dugi let preko bare.



Na beogradskom aerodromu: Milan, Aleksandra i Soko

29.01

Rano jutro, sletanje na aerodrom Sao Paolo, čekanje od nekih sat vremena u avionu, favele koje se vide kroz prozore i nastavljamo za Buenos Aires. Za 2 sata bili smo na međunarodnom aerodromu, tumbanje sa stvarima i prelazak na lokalni aerodrom –udaljen sat vremena autoputem (Aeroparque Jorge Newbery), tamo smo čekirali karte i dobili slobodno do 5 popodne. Obišli ga, koliko smo mogli. Kratak let do Mendoze (manje od 2 sata). Smeštanje u hotel , odlazak na prvu od brojnih ekskurzija u "All you can eat" restoran u kome smo od tada na dalje često maltretirali naše digestivne trakteve obiljem raznovrsne klope. Te večeri održasmo i prvi u nizu večernjih sastanaka, koji su toliko bitni koliko da se grupa informiše, toliko i da se sama grupa formira, sinhronizuje i njeno delovanje usaglasi sa mogućnostima pojedinaca.



Buenos Aires



Njam

30.01

Mendoza je grad otet od pustinje, neki rekoše 2 miliona stanovnika, a videh da je Stepa napisao 700 000 stanovnika. Ja lično, na licu mesta, nisam mogao o samoj veličini ništa da zaključim, osim da je veći od Pančeva, a manji od Londona... Čitavim gradom protežu se dugačke ulice, koje se seku pod pravim uglom, a duž trotoara posađeni su nizovi platana, koji se navodnjavaju podzemnim kanalima. Bez njihove hladovine kretanje gradom tokom dana ne bi bilo moguće.



Mendoza

Toga dana smo već krenuli u akciju, pre ručka smo otišli u ministarstvo turizma i popunili dozvole za penjanje (200e svaka) koje će nam na planini služiti i kao zdravstvena knjižica i osiguranje i lična karta. Popodne krenusmo u kupovinu namirnica za visinske kampove, kartuša za gorionike (propan-butan boce sa plinom), koji nam trebaju kako za spremanje hrane, tako i za topljenje snega, jer vode preko 4400m nema.

31.01

Tog jutra smo se sa svim stvarima ukrkali u 2 minibusa i krenuli na jug niz Ande. Za par sati smo stigli u Penitentes, u suštini, zimovalište na 2800m visine koje leti služi kao odskočna daska za mnoge ekspedicije na Akonkagvu. Smestili smo se u dom Cruz de Caña (Kruz de Kanja – Krst od trske), tu smo izvagali opremu i do 30 kg maksimalno predali agenciji Lanco, da se prebaci na mulama do Plaza de Mulas, baznog logora na 4400m, ostalo ide non stop na našim leđima. Sedeli smo ispred doma i gledali u nestvarne prizore Anda oko nas.



Penitentes

01.02

Opet minibusima, prevezli smo se do Horconesa (u daljnjem tekstu, čita se Orkones), ulaza u nacionalni park, na 2950m. Zapravo Horcones je rečica, koja izvire iz glečera iznad baznog logora i od ulaza u nacionalni park put non stop prati njeno korito sve do baze. Natovareni krenusmo uzbrdo do Confluensie, logora na 3300m, polako se navikavajući na potrebni ritam. Ide se korak po korak, prateći duboko disanje, tako se puls drži u aerobnoj zoni i štedi snaga. Snaga treba da potraje još 14 dana, do kraja ekspedicije, jer na tim visinama organizam se jako sporo oporavlja, pa jednom kad se pretera, nema nazad. Smestili se u zajednički šator. Tu smo počeli torturu vodom, koja je neizostavni deo svake ozbiljne visokogorske akcije. Od vitalne je važnosti

unošenje beskrajnog niza litara vode koja, sprečava dehidraciju (iako nema znojenja, voda se najviše gubi disanjem), ali i služi kao pomoć u borbi protiv visinske bolesti.. Piju se minimum 4 litre, sve dok mokraća ne bude sasvim prozirna. Nakon toga smo otišli na prvi od medicinskih pregleda. Klasika: saturacija, pritisak, puls...



Confluensia



Confluensia

02.02

Kamp Confluensia se vodom snabdeva sa obližnjeg glečera. Ta voda je bakteriološki ispravna, ali je prepuna magnezijuma, što za posledicu ima da je ujedno i odličan diuretik, ljudi su se nakon odlaska iz tog kampa još danima mučili sa stomakom. Tog jutra smo otišli u pravcu Plaza de Francia na aklimatizaciju. Bio je to put za uživanje, mali rančevi, samo voda i nešto za gric, lagan tempo i predivni pejzaži. Kako je priroda uspeła da umeša toliko boja u Ande? Tu su u istoj steni, zelena, crvena, žuta, ljubičasta, roze, plava, pa u krug...

Penjali smo se prvo kroz pustinju, pa uz planinski potok, a na kraju preko prašinom prekrivene staze nekog davnog glečera. Nismo došli do Plaza Francie, jer se put zadnjih 10ak kilometara ne penje, što onda i nema smisla što se aklimatizacije tiče, nego samo do jednog platoa na oko 4000m. Potrpali smo se u neki neki jarak da se sklonimo od vetra i oblaka prašine i uživali u pogledu na Južnu Stenu, preko koje alpinisti (ima čak i "Jugoslavenski smer") pokušavaju da preko Plaza Francie popnu Akonkagvu. Uz veličanstven prizor Južne Stene. Bili smo počašćeni i pogledom na lavinu koja se obrušila niz već pomenutu stenu.. i bili sretni što nismo tamo. Povratak u Confluensiu i odmor do sutra.



Okolina



Aklimatizacija



Južna Stena

03.02

Dan predviđen za jedan od tri najteža poduhvata koji nas očekuju; prelazak sa velikim rančevima do Plaza de Mulas, uspon od 1300m (zbog gubljenja visine) ali zato 18km, većinom opet kroz pustinju. Već naviknuti, počeli smo mackanje kremom protiv sunca (50+ faktor, minimum) koju smo bogoradili sve vreme na planini, naočare za sunce sa opet maksimalnom mogućom zaštitom koje nismo ni skidali za sve vreme osim u šatoru kad legnemo na spavanje, zaštita preko lica kako je ko umeo, jer su nas peščane oluje opet pratile i taj dan i polako krenusmo. Polako od Confluensie nizbrdo, pa preko rečice Horcones, pa uz nju uzbrdo uz kanjon, do jedinog izvora na putu. Tu smo dopunili vodu i nastavili, putem su nas prestizali mnogi koji ili su već bili aklimatizovani ili nisu znali da ne treba toliko žuriti, pa smo ih sretali unezverene kasnije. Dalje smo išli širokim vijugavim putem dolinom Horconesa, koji nismo ni videli veći deo puta. Duvao je sada već jak vetar, puneći prašinom sve nepokrivene delove tela, a i neke pokrivene.



Put na jug



Plaza de Mulas

Bilo mi je super, bar prva 2 sata, a onda se pešačenje pretvorilo u tihu patnju i mislili smo da nikad nećemo izaći iz te doline. Nije joj bilo kraja, nizale su se okuke, pa okuke iza okuka... i tako. Nekome pade na pamet, članak jednog od učesnika prošlih ekspedicija pod nazivom "Akonkagva, predvorje pakla", nisam čitao, ali sam se prepoznao. Napokon, izlaz iz doline i tabla koja kaže još 4 sata, već smo tabanali 6, pa nas je obradovala vest da smo prešli pola, barem. Takođe je redovalo to što smo najzad dobijali na visini, pa gubili i tako u krug, sve do napuštene kasarne Argentinske vojske (zbrisala je lavina) gde smo došli do završnog uspona pred kampom. Konačno Plaza de Mulas, premoreni počeli smo užurbano da dižemo šatore, ali kako je zašlo sunce (logor je naravno u rupi) počela je da me trese groznica, jedva nekako potražih spas u vreći za spavanje.

Pripreme za konačan uspon...

04.02

Prvi dan odmora na planini, gegali smo se po kampu, kao po mesecu, onako lelujavu nestvarno... Obavezan pregled kod doktora, zadužili smo i kese za kakanje u visinskim kampovima. Ko izgubi numerisanu kesu plaća 200 USDa. Inače fiziološke potrebe se obavljaju u montažnim wc-ima u kampovima Confluensia i Plaza de Mulas, koji su vlasništvo agencija preko koje ste došli, i ključ se ljubomorno čuva. Kazna za olakšavanje van toaleta, bacanje opušaka, ili pranje čarapa u potoku je 500 USDa, jer je svuda ispod nas unaokolo glečer koji posle vodom snabdeva druge.

Otišli smo do Miguela (čitaj Migela), slikara koji tvrdi da ima najvišu galeriju na svetu (4400m). Slike su mu 15000 USDa pa na niže... naravno da niko ne kupuje slike, ali mogu da se kupe reprodukcije, uredno zapakovane za transport, a i tu može da se telefonira za 2 USDa po minutu, i koristi internet 15min za 10 USDa. Internet ne preporučujem kod Migela, iako je blizu, svaka druga tipka na tastaturi ne radi..... Inače svako veće Migel trubi u rog na 3 strane sveta, nemam pojma zašto. A za boravak u logoru preporučujem da se nabave dolari i to u malim apoenima, više se isplati, nego plaćati u njihovim rođenim pezima, a i jednostavnije je.



Kod Migela

05.02

Noćas je tukla oluja, sneg je prštao po šatoru kao sačma, šator se savijao i cvilio, a mene i Šlagija (cimer u bazi) je probudio helikopter, nismo znali ali imali smo uzbunu u grupi. Asko je počeo da se davi i bunca u bunilu, doktor je na pregledu ustanovio šum na plućima, ali zbog najavljene oluje nije ništa rekao, jer je znao da helikopter sigurno neće dolaziti bar do jutra. U 3 sata ujutro, Dragan je alarmirao Miloša da sa Askom nije nešto u redu, njih 6 ga je nosilo do doktora, koji ga je jedva primio i priključio na kiseonik, kažu, da se čekalo do jutra, bio bi bivši.... Asko je polomio rebro 10 dana pred put skačući iz (opet) helikoptera, zbog visinskog pritiska, otvorila se ruptura na plućima i ona su počela da se pune krvlju. Prevezen je u Mendozu u bolnicu i nismo imali mira dok se za neki dan nije javio. To jutro smo krenuli na prvu aklimatizaciju na Plaza Canada na 5000m, sa malim rančevima. Opet mic po mic, polako preko stena i sipara i jedva nekako. Kažu lakša aklimatizacija. Ma da, na toj visini više ništa nije bilo lako. Sišli nazad i pozaspali.



Priprema



Plaza Canada

06.02

Danas smo krenuli na Nido de Condores (Kondorovo gnezdo) na 5500m da postavimo šatore. Do Kanade je bilo lako, jer smo do te visine bili aklimatizovani. Ipak imali smo još 2 odustajanja, Knez, njemu je visina došla kao dodatak na godine (65) i uprkos zavidnom iskustvu na visini (stari himalajac) odustaje od ekspedicije. Do Nida je bilo još problema, Boris, ovog puta najmlađi učesnik, je odustao 200m ispod Nida, ali još će pokušati. Nas troje smo se popeli uz glavobolje i nekako postavili šator. Soko je bio glavni arhitekta i monter, ja sam bio koristan utoliko, što sam kao Obelix nosao kamenje i

dovlačio ga do šatora, jer nama drugačiji način, da se obezbedi šator (klinovi ne ulaze u zemlju). Preneseš 2,3 kamena pa pauza, kamenje je izrazito lagano, ko zna kojeg je sastava, mada Soko reče da sam ja u stvari mnogo jak, fala mu :o) Nakon što smo osposobili šator, siđosmo u bazu, a kućicu nek nam čuvaju kondori.



Nido



Soko u gnezdu kondora

07.02

Drugi dan odmora, proveli smo u prepakivanju i odlasku do obližnjeg doma-hotela (<http://www.refugioplazademulas.com.ar/ingles/aconcagualog.htm>). To treba videti, uređen i prepun zastava, amblema i poruka ekspedicija koje su ga pohodile, ima i 2 telefonske kabine, za koje treba džak kovanica i pristojan internet. Reč, dve i o penitentesima, to su zapravo snežni nanosi, koji kopne na suncu, pa ostaju da stoje kao skupovi šiljaka između kojih se prolazi. Njih je bilo i kad se krene iz baze uzbrdo i na dva mesta do hotela. Sam naziv potiče od imena katoličkog monaškog reda "Penitentes" –latinski: pokajnici. Po tim penitentesima je dobio ime i naš zadnji dodir sa civilizacijom, zimovalište na 2800m, gde smo zadnji put spavali u zidanom objektu.



U hotelu

08.02

Još jedna aklimatizacija. Krenuli uzbrdo i mic, po mic... pauze na svakih sat vremena, po Borkovom savetu; 20 koraka pa 3 duboka udisaja, ovog puta odustao je i Mašja, Nikšićanin, koji se sa ostalim Crnogorcima spremao za Mt Everest u martu, ali prehlada, bolovi u ramenu i visina su ga demoralisali i on više nije nastavio sa penjanjem. Pred Nidom je opet krahirao Boris, ali ovog puta je procenjeno da je bolje da se popne u kamp pa se možda i oporavi do jutra. Smestili smo se Aleksandra, Soko i ja u naš šatorčić i bacili se odmah na topljenje snega, to će mi i inače biti glavna razbibriga u visinskim kampovima. Napunili smo 2 džaka snega i dovukli ih do šatora, stavili šerpe na primuse, ali prvo sipali malo vode, da sneg ne zagori, jer je onda otopljena voda gorka i neupotrebljiva. Topili smo prvo za po litar supe za svakog, pa za paštu, pa za vodu preko noći, pa za sutrašnji dan. Za sutra je planirana aklimatizacija od jedno 300m uvis, ako nas mimoide najavljeno nevreme, a ako ne, silazak u bazu. Sam Nido je nalik na veliko sedlo, preko njega se sudaraju vazdušne struje sa Pacifika i iz pustinje, pa je zato čitava okolina nestalna i česte su oluje. Uživali smo neko vreme u pogledu, pa se spakovali u naše vreće i šator. Ni te noći nas nije mimoišla oluja, opet je tuklo po šatoru i zviždalo, ali nije bilo toliko strašno koliko zadivljujuće.



Penitentesi na putu za Nido



Uspon na Nido

09.02

Ustali, pa pošto je napadalo snega, a još uvek je duvao vetar, krenuli smo nizbrdo. Boća je jedva stajao na nogama, pa smo se polako spuštali sa njim, meni i nije smetalo, nisam neki ljubitelj brzog spuštanja, naprotiv. Te večeri u bazi, Miloš je vodio razgovor sa Borisom i odlučio da je junoši bilo dosta i da je 5500m u ovom momentu njegov maksimum. Do sada su otpala četvorica.

10.02

Zadnji dan odmora pred dugo očekivani uspon, sutra konačno... Do sada smo samo iz baze išli do Kanade, pa nazad, pa do Nida, pa nazad, pa opet do Nida, pa spavali gore, pa nazad... već mi se zavrtelo u glavi od gore-dole, a sve to u cilju bolje pripreme organizma za završni uspon. Prvo smo se slikali da imamo slike i iz baze sa sponzorima, pa do hotela, malo telefon, internet. U hotelu sam popio 2 litre matea, argentinskog nacionalnog napitka, nalik na čaj od peršuna, preterah. Te noći nisam oka sklopio, trema ili mate, nemam pojma.



Sponzori

Uspón na vrh Južne Amerike...

11.02

Krenuli uzbrdo do Nida, opet, polako, polako... Na Nidu, opet topljenje snega, litar supe, pašta, voda, voda voda.. pa opet voda za sutra... svi smo bili umorni i nervozni, glavobolja i manjak kiseonika su već redovna pojava i na to se ne obaziremo, ali umor i stalna pospanost..... spavanje, pa sutra do Berlina...

12.02

Porušili šator, neki kreker u usta, pa natovareni do Berlina na 5900m, to je prilično uređen kampić u zavetrini, ima i nekoliko baraka skloništa, pa su neki od naših odlučili da ne dižu šatore, nego da se tu skuće. Ima i dosta smeća koje se neko seti pa ponese sa sobom, a neko baš i ne... mi smo pažljivo pazili da ništa naše ne ostane za nama. Nervoja, sutra krećemo.... Na spavanje, koje i nije spavanje..... više polu-san...



Ka Berlinu



Berlin



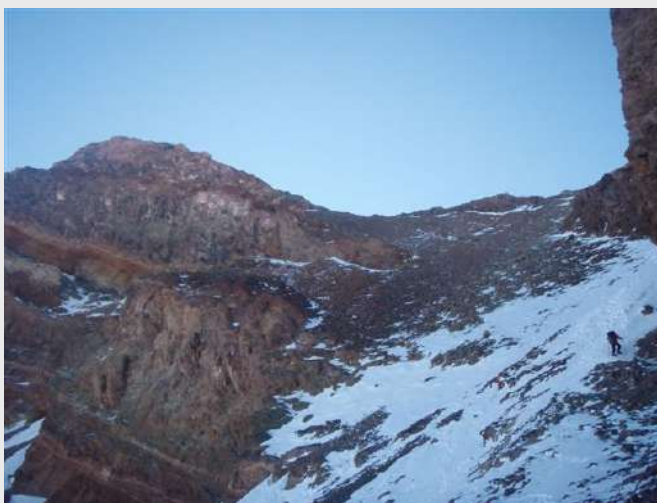
Miloš

13.02

Ustajanje u 1 ujutro, petak je 13., temperatura je -15, vetra skoro da i nema, deluje optimistično, ali kad se krenulo uzbrdo... muke ježove.... iako su tvrdili da nije hladno kako zna da bude.. bilo je hladno... i naporno... i teško... Do Independensie (srušena kolibica na nešto preko 6000m, su odustali još Edo, jako iskusni planinar i Goga zbog hladnoće. Posle Independensije, kreće traverza do Canalete (završnog sipara), navodno po azimutu... malo morgen, nema nego uzbrdo, i ponekad nizbrdo... Ja sam se zbog svoje gluposti iscimao na traverzi oko jedne dereze i to me posle možda koštalo uspona, jer više nisam mogao da spustim puls... nekako sam ga osećao u grlu...



Traverza



Canaleta

Na ulazu u Canaletu, Miloš vraća Željka, kojega je udarila visinska bolest, krećemo u grupicama na uspon, Miloš ostaje sa nas 4,5 najkritičnijih... Na pola puta odustaje Dragan, a na 50ak metara od vrha i ja. Popeo sam onaj najduži i najstrmiji deo Canalete, ali kad sam došao do zadnjeg dela blažeg nagiba, morao sam da sednem, pa da otkunjam... i više nisam mogao ustati da krenem uzbrdo. Nisam ni znao gde sam u odnosu na vrh, tek posle sam video da sam bio blizu. Soko i Aleksandra su se popeli i ja im od sveg srca čestitam



Srbija na vrhu



Pobeda na vrhu

14.02

Dan zaljubljenih... i silaska u bazu... Prvo do Nida, pokupili đubre koje smo tamo ostavili, pa do baze. Od nas 23 popelo se 14... od toga je 5 odustalo nakon Berlina, što Miloš kaže da je nezapamćeno, jer su do sada svi koji su stizali do Berlina izlazili na vrh. On je ocenio našu grupu izvrsnom što se tiče fizičkih sposobnosti, ali nešto nije štimalo, vreme, pritisak, šta li..... U bazi, nema nekog odmora, pakujemo stvari koje idu na mule i spremamo se za sutrašnji silazak u civilizaciju.



Pripreme za povratak

15.02

Krenuli, pa i nema mnogo, samo nešto preko 30km do autobusa.... U podnožju zadnjeg uspona pred bazu, dve mule leže raspadajući se, često stradavaju, zato je prevoz mulama tako skup... Za mene, možda i najteži dan u ekspediciji, isprva, dok sam bio odmoran i nije bilo teško, pa potom, sunce koje prži, pa umor, pa sneg koji nas je šibao, i na kraju ispod 3300m i kiša, a noge boleeeeeeeee.... jedva nekako. Pokupili nas minibusevi, na ulasku u park, pa u Penitentes. Te večeri, alkohol i hrpe govedine (a vegetarijanci, neke travke), druženje, srećni su bili i oni što su se popeli i mi što nismo, ipak smo prošli puno toga.



Poslednji pogled na Akonkagvu

16.02 – 20.02

Ostala su nam 2 rezervna dana u Mendози, koja su služila da ako se zbog najavljenog nevremena napravi neplanirana pauza na planini ipak ostavi neka šansa da se popne vrh. I dobro je da je bilo tako, imali smo par dana, da nakupujemo suvenira i zalečimo rane junačke, neko ranjave usne, neko otekli nos... u svakom slučaju da se malo upristojimo, pre povratka kući. Rastanak sa trojcom drugara koj idu za USA, povratak.... ovog puta bez onih pauza u Buenos Airesu i Londonu, naprotiv, sumanuto pretrčavanje do i kroz aerodrome, iako je British Airways tvrdio da se to komotno stiže. Doček na Surčinu, emocije.... stigli smo. Puno sam iskusio na ovom putu i puno sam naučio, nadam se (da citiram Jaćima) da sam sa ove planinčine sišao kao bolji čovek, nego što sam bio pre toga.....

Prvo želim da se zahvalim u ime nas troje svima koji su mislili na nas za vreme ovog našeg putešestvija

Dalje želimo da se zahvalimo PD Pobeda, na pomoći u vidu ustupljene opreme, ali i za iskustvo koje smo stekli kroz razne Pobedine Akcije, naročito sa Vladom Matkovićem i Milanom Lončarom.

Dalje, da se zahvalimo i pomenemo one bez čije pomoći ovaj put nikako ne bi mogao da bude realizovan (čitaj, dali su pare): Frigomeks, Jezička Radionica Altamont, Taš 011 nekretnine doo, Citinet, Negast doo, Udruženje Ratnih Vojnih Invalida Srbije, Diamed doo, Sportski Savez Invalida Srbije, Rigroup doo, Pokret Veterana Srbije, Cmok, Grahovo.net i Miror Studio.

Dalje želimo da se zahvalimo Aleksandri Ćeramillac, inače budućoj generalnoj direktorki Pharmanove, za nesebičnu pomoć u smislu opremanja naše družine potrebnim lekovima, kao i za potrebne medicinske savete.

I na kraju da se zahvalimo Draganu Jaćimoviću i Extreme Summit Teamu, na izvrsnoj organizaciji, a naročito Milošu Ivačkoviću, kao što već rekoh, vođa i drug za primer, što je pokazao u toliko mnogo prilika da ni ne mogu da nabrajam.

Beograd, 10. mart 2009,

Tekst: Milan Stevanović

Fotografije: Aleksandra Stiković, Zoran Kovljenić, Željko Kačarević, Gordana Knaus i Milan Stevanović